



Красимир Бачков

Да си откраднеш живот

Пролетта на 2005-та ме настигна във Варна, с осем лева и една фалшива шофьорска книжка в джоба. От два месеца ме гонеха братята Саркизян, за половин килограм хероин, който всъщност дори не бях задигнал аз. Крадливото копеле, по прякор Жабока, с което се подвизавах през последната година в района на централна гара в столицата, ме изпържи и духна с дрогата зад граница. Стоката от братята бях получил аз и естествено сега те гонеха мен. На няколко пъти бях на косъм от смъртта, а един път дори ме пипнаха, но случайността или късмета ми помогнаха да се измъкна. По-скоро бе късмет, защото много ми вървеше на всякакъв хазарт и в трудни ситуации винаги се измъквах сух от водата. Може би затова копелетата, с които общувах ме наричаха Люк-Любо, демек, щастливия Любо.

Сега се шляех из морският град без пари, подслон и никакви приятели. На 23 години, кестеняв, висок и достатъчно глупав, за да се забъркам в подобна каша, седях на една пейка в морската градина и си спомнях милото лице на мама, когато ме гушкеше като малък, след поредната сторена бяля. Още помнех топлите и сухи ръце, мирисът на прост сапун от дрехите и онова неповторимо усещане за дом и подслон, което ми даваше прегръдката и. Иначе сменяхме квартирите от град на град, в зависимост къде си намереше работа тя. Израсла в детски дом, мама тръгна с първият негодяй след навършване на пълнолетие. Той, разбира се, не пропуснал да я ошета и когато разбрал, че на бял свят ще идвам аз, естествено изчезнал и я оставил да се оправя сама. С невероятни лишения тя ме отглеждаше, докато навърших 11 години. Тогава почина, а по детските домове тръгнах аз. Слава Богу изтраях едва до петнадесет годишен, след което завърших висшият колеж по улично право в София. Като бездомно псе се скитах немил-недраг и нямах кураж да сторя и най-малката добрина някому. От повечето хора бях видял само зло, а съжалението което проблясваше в очите на малкото останали, ме караше да се озлобявам безпричинно и глупаво, като малко кутре на стара обувка. Обикновено като я закъсах съвсем, се сещах за мама и сякаш тя, някъде от небитието ми помагаше да се изправи и тръгна отново.

Свикнал да импровизирам всеки следващ момент, измъкнах от близкото кошче за смет един вестник и се зачетох. Беше вестник за обяви и се намираха доста такива за работа. Аз не бях претенциозен, избрах си две – три и тръгнах по адресите. Вечерта вече бях продавач на дюнер – кебап, при едни араби в центъра на града. Заплатата не бе голяма, но имах безплатна храна и дори легло, в ламаринената барака където работех. Повече за момента не ми бе нужно. Подкарах я като обикновен

човек и дори си засякох лека брадичка, за да не ме разпознае някой от преследвачите ми. В средата на април усетих, че моите работодатели – арабите, се занимаваха не само с изхранването на гражданите. Основният им бизнес всъщност беше търговия с проститутки, най-вече от ромски произход. Докато незабелязано ги проучвах, те също си бяха направили своите изводи за мен и един ден моят шеф Месут, направо ме запита:

– Лубо /ю – то не можеше да произнеся/, какво ще кажеш да работиш за нас?

– Нали това правя? – престорих се на наивник аз.

– Говоря за сериозна работа, която ще ти донесе добри пари! Ще си купиш нови дрехи, кола, може да си хванеш красиво момиче. Пък и няма да спиш все в тая барака, я! Ще можеш да си наемеш квартира!

– Защо мислиш, че си нямам момиче?

– Е, хайде приятелю! Аз не разпитвах нищо, когато те взех при мене. Разбрах, че бягаш от някого, но не питах. Може да бягаш от полицията, но това не е моя работа. Виждам, добре работиш, а нямаш приятели! Ни момиче, ни момче! Сега предлагам по-добра работа! Трябва сам да решиш!

Въжето се затягаше. Ако откажех, току-виж съм останал и без тая работа. Ако приех, отново се забърквах в поредната каша. Трябваше да измисля нещо приемливо и за мен, и за тях.

– Виж, шефе! Вярно, че бягам, но не е от полицията! Можеш да провериш, когато искаш! Не знам чувал ли си за едно нещо, дето му викат „нешастна любов“? Бягам от едно момиче, защото ме излъга! Не мога да стоя в моя град, не искам да я срещам всеки ден, а да не сме заедно! Още повече, да я виждам с други мъже! Разбираш ли?

Месут ме изгледа с едно око крайно недоверчиво, но се направи, че ми вярва. Преди да си тръгне заръча, да си помисля още веднъж и на мен ми стана ясно, че дните ми на дюнержия най-вероятно са преброени.

Точно в този скапан момент усетих, че съм наблюдаван. Когато човек живее на ръба на бръснача, си изгражда рефлексии, без които не би оцелял и ден. Срещу мен на улицата, пред един мини маркет се намираще фризер за сладолед, на който обикновено работеше възрастна лелка. Сега там бе подпряла красивата си главица някаква хлапачка и най-безсрамно ме зяпаше. В първият момент изтръпнах и се вдървих, но после си дадох сметка, че ако беше от преследвачите ми, нямаше да се усмива по този начин. Всъщност, ако трябва да бъда честен, май до момента

никой не ме бе гледал толкова дружелюбно. И странно, с тая моя изтърпнала душа изведнъж разбрах, че и аз съм човек като другите.

Отидох до момичето и му предложих да направим трампа, дюнер за сладолед. То се усмихна тъй мило, че нещо ми заседна на гърлото.

– Става! Само, че не ям пилешко!

– Язък! – въздъгнах печално – Дюнерите ни са с пилешко месо. Сега трябва да се харча за сладолед!

– Защо? Аз ще те почерпя!

– Бягай, бе! Че ти ако черпиш всеки срещнат, до довечера ще фалираш!

– Какво от това? Сладоледа си е мой, а и аз не черпя всеки срещнат. Нали сме колеги, все пак!

– Да, бе! Колеги! Ха – ха!

– Да не би продавачите на дюнер, да са по-престижни от тия, дето продават сладолед?

Ей тъй се запознахме с Вики, от Виктория и разбрах, че този ден просто замества майка си, която е болна. Иначе бе ученичка в Икономиката и тази година щеше да е абитуриентка. Родителите и бяха разведени, тя имаше и по-малък брат, който обаче живееше при баща и. Голямата и грижа бе, с какво ще отиде на бала до ресторанта, който се намираще в Златни пясъци.

– Нямах проблем! – праснах се аз – Ще те закарам! Само кажи в каква кола предпочиташ? Мерцедес, Ауди, БМВ? – имах предвид крадена, но тя не подозираше разбира се.

– Ти да нямаш гараж, случайно? – блеснах усмихнати очите и.

– Абе, не питай много! Само си избери колата!

– Добре! Ще помисля! – обеща, а след седмица вече бях уредил и себе си, за придружител на самия бал. Дадох и сто лева за моят куверт и се размислих дълбоко. Вики не посочи марка кола, но пожела да е най-интересната от всички възможни.

– Ако не беше много цинично, щях да предпочета линейка или пожарна! – смееше се откачалката – Да събера очите на всички в гимназията! Или валяк, а? Представи си валяк, с вързани на него разноцветни балони. Ти го караш, облечен в яркочервен костюм, с бяла папионка и всичките ми съученици зяпат как ме вземаш. Яко, нали?

– Супер яко! – преглътнах, защото за отрицателно време се бях влюбил в това момиче. Виктория бе толкова безгрижна и слънчева, колкото уплашен и подтиснат бях аз. Изведнъж сякаш ми бяха показали онзи свят, за който мама ми бе разказвала като малък. Като ме

приспиваше, тя обичаше да си мечтае на глас. Това, което съм запомнил, бе малка тристайна къща с двор отпред, на който стои люлка, а край нея две цъфнали ябълкови дръвчета. Аз съм вече голям, женен съм за красиво момиче и гледам как мама люля моят син, респективно своят внук. Току-що съм се върнал от работа, където съм голям шеф и отвън на улицата стои паркирана собствената ми кола. Светлосиня! Тъй като това бе любимият и цвят, а от марките на колите нищо не отбираше, тя така си представяше идеала за един бъдещ живот. Милата, тя дори не забелязваше, че за поне петдесет процента от хората край нас, това бе ежедневие а не лукс.

До бала оставаха деветнадесет дни и аз се постарах да си уشيا желанието червен костюм. Малко се затрудних с папионката, защото се намираха все черни, но накрая и това реших. Една вечер забелязах, че брадатият фокусник, който обикаля скъпите ресторанти по центъра, притежава бяла папионка. Изчаках го да влезе в близкия ресторант към десет вечерта и се вмъкнах след него. Седнах близо до дансинга и си поръчах една бира. Келнерът ме изгледа малко накриво, защото с моите дънки и спортен пуловер не се вписвах в околния пейзаж от костюмари и баровци, но все пак я донесе. По време на фокусите, брадатият пожела някой от публиката да му асистира и аз на момента станах. Докато той се стараеше да изглежда недостижим с един фокус от времето на баба ми, аз му свих папионката и часовника. Портфейла му оставих, защото не съм джебчия все пак. Трябваше да му покажа да не се прави на голяма работа, щото всеки си намира майстора в крайна сметка. После си излязох, прибрах се в бараката и кротко заспах. Почти бях забравил братята Саркизян и опасността, която ме дебнеше всеки ден. Така неусетно дойде двадесети май, денят на бала. Предварително се бях разбрал с Месут, тоя и следващият ден да почивам, а после да приема предложената от него работа, за която все още нищо не знаех. Случи се голям ден наистина. Още сутринта, щом напуснах бараката усетих, че зад мен се лепна някакъв копелдак. След стотина метра забелязах, че и друг негодник с малък мотопед ме следи. Работата ставаше рошава и трябваше да се спасявам. Свърнах към катедралата в центъра и небрежно минах край паркираните пред нея стотина таксита. Избрах си едно току-що спряло Ауди със запален двигател, на което шофьорът бе отворил багажника и бъркаше вътре. Спокойно се качих и потеглих с мръсна газ. Успях да видя слисаната физиономия на шофьора и черната Мазда, изскочила незнаяно откъде. Започна се гонитба по централните улици на Варна, за каквато продуцентите от Холивуд, могат само да си мечтаят. На края на

града, вместо по магистралата за Шумен се отклоних по пътя за Добрич и успях да се измъкна от преследвачите си. В центъра на Добрич паркирах колата много акуратно и се отправих пеша към полицията. Естествено, не отивах там за да се предам. Пред районното управление видях пет паркирани полицейски коли, но не бях особено впечатлен. Бяха обикновени патрулки Опел-Астра. Завъртях се към задния вход и съзрях прекрасен Крайслер, най-вероятно на шефа на полицията. Точно такива бяха американските патрулки по филмите. Неприятното бе, че плешивият цивилен копой, който я караше, в момента много старателно лъскаше предният капак с гюдерия. И отново импровизация, разбира се. Приближих се небрежно, извадих цигара и му поисках огънче. Докато той услужливо ми подаваше запалката си, промълвих тихо:

– Имам информация!

Лицето му се стегна и ме изгледа почти враждебно:

– Каква информация?

– За жена ти!

– За Лили?! – оцъкли се с такова недоверие, че за момент допуснах, че съм сгафил. Жена му можеше да е инвалид, например. Изглеждаше доста агресивен, затова разперих ръце миролюбиво пред него:

– Знам, знам! Не можеш да повярваш, но все пак си ченге и знаеш, че няма да тръгна да се ебавам с такова нещо! Нали?

Той помисли миг – два и присви очи:

– Кой си ти?

– Частен детектив от Варна. – скромно издихах цигареният дим през носа си и уточних – Нает съм от жената на твой колега.

– Кой колега?

– Не се дръж като дете!

– И какво?

– До тук за една седмица, твоят колега и жена ти са правили секс два пъти и ако побързаш, може да бъдеш свидетел на третият.

От тъмночервено, лицето му побеля и с голямо усилие запита:

– Къде са?

– Зад високият блок, на улицата! Веднага ще ги видиш! – посочих кооперацията на петдесетина метра от нас. С гюдерията в ръце, копоят хукна натам, без да погледне към колата. А Крайслерът си стоеше отворен, с ключове на контакта, спуснат прозорец и хубава музика, идваща от радиото. Аз просто седнах и културно я подкарах. Някъде по средата на пътя към Варна, радиостанцията под радиото пропука и ченгетата запитаха кой съм и защо съм откраднал колата. Вече бях изключил

сателитният преследвач и небрежно отвърнах, че ми трябва за да се разходя. Уточних, че ми се иска да видя румънската граница. Едва ли ми повярваха, но все пак се заинтересуваха към Дуранкулак, Кардам или Силистра съм тръгнал. Засмях се и ги успокоих, че скоро ще си я намерят непокътната, стига да не се панират излишно. Заплаших, че ако ме ядосат, като нищо ще я запала накрая. Последваха резонните заплахи от тяхна страна и така увлечен в интересен разговор, стигнах Варна. Спрях на центъра и незабележимо успях да си прибера новия костюм от бараката за дюнер кебап. След това преместих колата на една съседна до Централното полицейско управление улица, която бе запушена от едната страна и почти нямаше движение. Оставих я и отидох на пазар. За час се сдобих с букет червени рози и единадесет разноцветни балона, вързани на здрави конци, като за бална кола. Върнах се при Крайслера, дегирирах се с червеният костюм, закачих балоните и потеглих към Вики. Когато ме видя милата, очите и станаха кръгли от изненада.

– Любо, каква е тая кола?

– Твоята каляска за бала! Не ти ли харесва?

– Супер е! Но откъде я взе?

– А не мислиш ли, че от време на време ми се случва да ползвам такива коли? Свързано е с истинската ми професия! – Бях се зарекъл да не я лъжа за нищо и това бе самата истина. Щом ме пипнеха, ченгетата ме отвеждаха до ареста, точно с такива превозни средства.

– Значи си полицай! – някак разочаровано ме изгледа Виктория. – А аз си мислех, че си хулиган!

– Между двете няма особена разлика! – подадох и розите и тя грейна от радост.

– Хайде, качи се в къщи да се почерпим преди да тръгнем за бала!

Качихме се разбира се, почерпихме се и като му дойде времето, просълзената и майка ни изпрати, а някакъв съсед запечата великото събитие с камерата си. Естествено в гимназията събрахме очите на всички. Снимаха ни даже от телевизията. По-късно отидохме в Златни пясъци на ресторант и балът започна. Може би защото никога не съм бил на абитуриентски бал, за мен Вики бе най-красивото и щастливо момиче от всички. До полунощ танцувахме и се веселихме и щом стана точно единадесет, за да не пресиля късмета си и да и разваля бала, помолих:

– Вики, слънчице! Трябва да тръгвам!

Лицето и помръкна.

– Толкова ли е спешно? Не може ли да останеш до сутринта?

– Няма как! Налага се!

– Тогава и аз ще дойда с теб! – решително ме хвана за ръката и ме поведе към изхода на ресторанта. След няколко крачки аз спрях.

– Виж, ти не знаеш за какво става въпрос! По-късно ще разбереш и ще се убедиш, че съм бил прав да си тръгна! А теб не мога да взема със себе си! Просто не мога! И приеми това за спомен! – подадох и бялата папионка. Тя я взе, стисна я в ръцете си и ме погледна сериозно. В един миг сякаш разбра всичко и поклати глава:

– Каквото и да става, тръгвам с теб Любо!

Пролетта на 2006 ни свари в една рибарска къщурка, на самият бряг на морето, при нос Шабла. Край нас се намираха още стотина подобни къщички, фургони и бараки, където живееха и се препитаваха с риболов неколцина читави поданици на родината. За изминалите лято, есен и зима, ние с Вики обикнахме това ветровито, диво място и излезе, че аз съм един доста добър рибар. Убедих се, че мога да се грижа достойно за жена си и тримесечният си син, без да се налага да лъжа, крада или нещо от сорта. До момента нито братята Саркизян, нито полицията са ме надушили и се надявам, така да е и занапред. Има един проблем обаче, който ме измъчва и се чудя как да го реша. Пред къщурката има две квадрата земя, на която Вики иска да засее градинка, а аз мисля как да построя люлка за малкия. Искане ми се да зарадвам и двамата, а ми се струва, че тоя фокус не е по силите ми. Това не ти е да свиеш папионка на фокусник, или патрулка от полицаи! По-трудно е дори от това, да си откраднеш нов живот!

КРАЙ



© 2006 Красимир Бачков

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3074>]